

Biblioteca ASTRA,
Corpul B

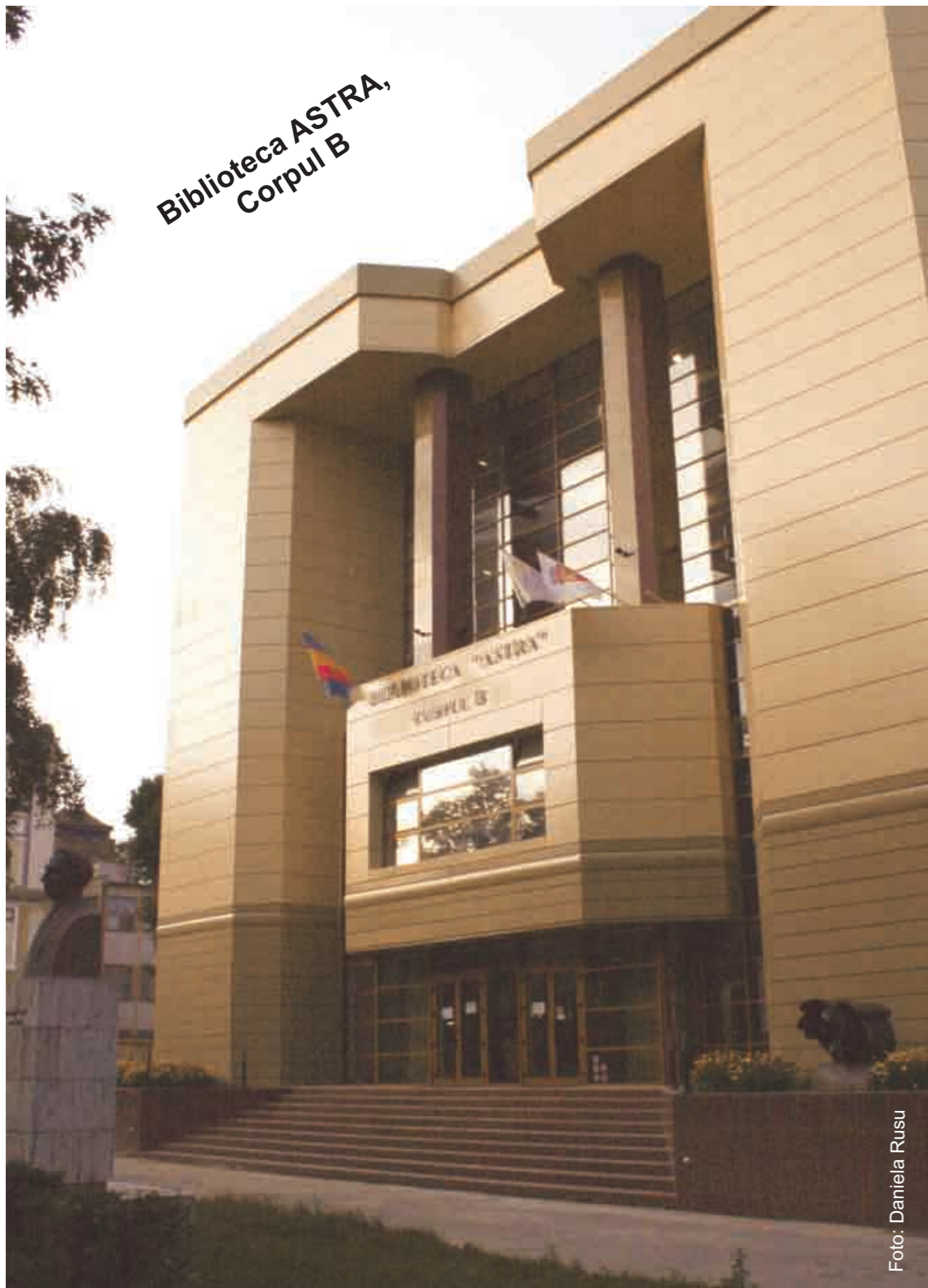
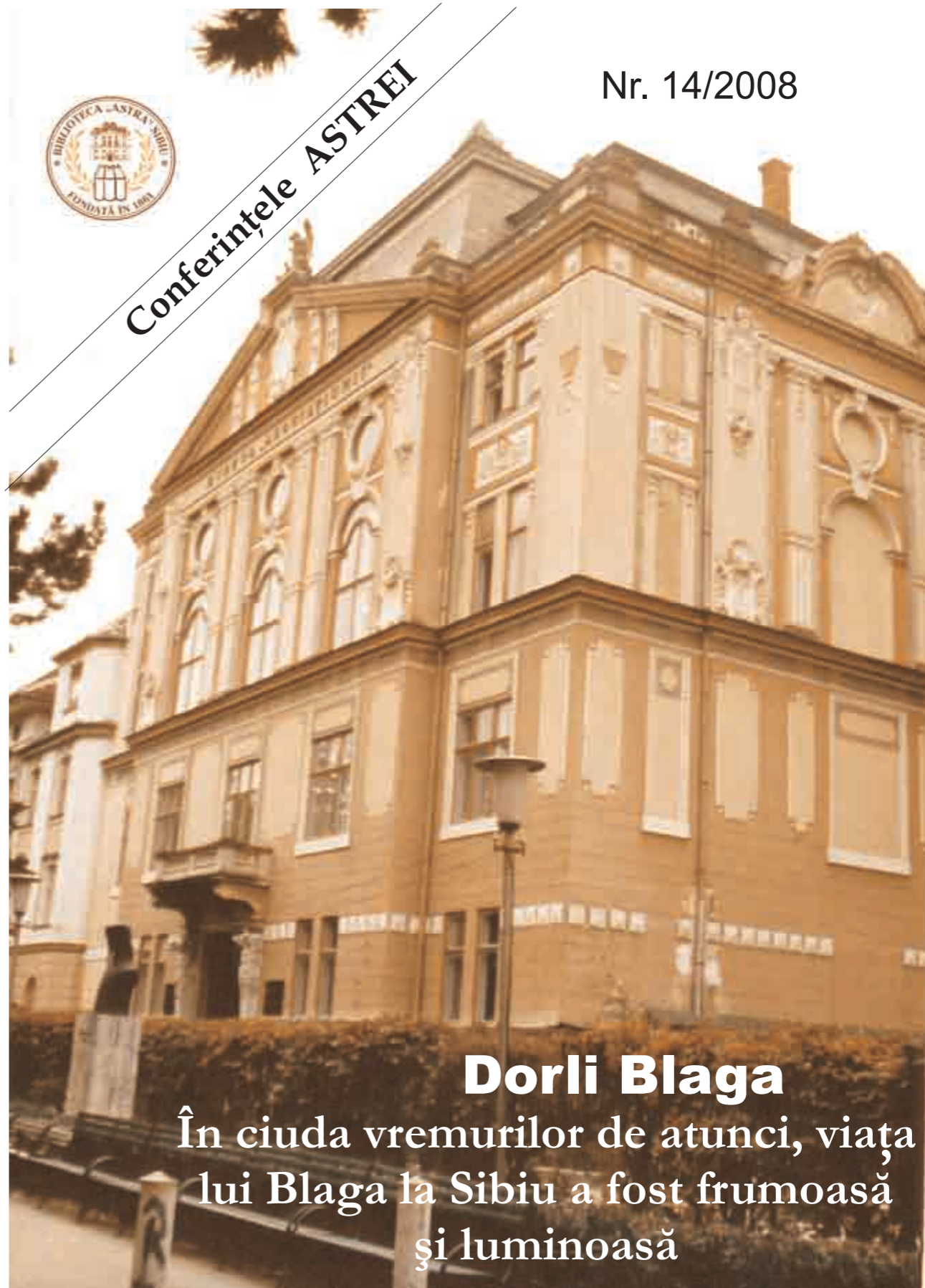

Foto: Daniela Rusu

Conferințele ASTREI

Nr. 14/2008

Dorli Blaga
În ciuda vremurilor de atunci, viața
lui Blaga la Sibiu a fost frumoasă
și luminoasă

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ ASTRA SIBIU

Conferințele Bibliotecii ASTRA

Dorli Blaga

**În ciuda vremurilor de atunci, viața lui Blaga la Sibiu
a fost frumoasă și luminoasă**

Coordonatorul colecției: **Onuc Nemeș-Vintilă**
Tehnoredactare computerizată: Daniela Rusu
Grafică copertă: Daniela Rusu
Lucrare realizată la tipografia Bibliotecii ASTRA
Tiraj: 50 exemplare

*Versiunea în format electronic a conferinței se află la Biblioteca ASTRA,
Compartimentul Colecții Speciale*

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ ASTRA SIBIU

Str. George Barițiu, nr. 5/7
550178 Sibiu/România

Tel: +40 269 210551
Fax: +40 269 215775
Internet: www.bjastrasibiu.ro
E-mail.: bjastrasibiu@yahoo.com

ISSN: 1843 - 4754

Dorli Blaga
(1930)

Din această serie au apărut conferințele ținute de:

Octavian Paler
Constantin Noica
Horia Bernea
Rodica Braga
Mircea Braga
Ion Agârbiceanu (*restituiri vol. I, vol. II*)
(1a) Inaugurarea Bibliotecii ASTRA, Corpul B, 1 ianuarie 2007
Pr. acad. Mircea Păcurariu
Ioan Lupaș
Victor V. Grecu
Antonie Plămădeală
Giovanni Ruggeri

Conferințe pregătite pentru editare:

Eginald Schlattner
Joachim Wittstock
Nora Iuga
Liliana Ursu
Iuliu Paul

Laudatio

Doamna ANA-DORICA BUGNARIU – mai cunoscută și sub numele de DORLI BLAGA - este fiica patronului Universității noastre Lucian Blaga. Având în vedere preocupările constante consacrate punerii în adevărata valoare a operei marelui gânditor român, Biroul Senatului Universității „Lucian Blaga” a hotărât să acorde titlul de Senator de Onoare doamnei Ana-Dorica Bugnariu – Dorli Blaga.

Prezentăm în continuare argumentele esențiale care fundamentează hotărârea Biroului Senatului.

Doamna Dorli Blaga s-a născut la 2 mai 1930 la Berna, unde Lucian Blaga era atașat de presă la Legația României.

După ce își face o parte din studiile liceale la Sibiu, apoi la Cluj, urmează cursurile Facultății de Fizică din Cluj, apoi din București. Din anul 1962 Dorli Blaga va lucra la Institutul de Documentare Tehnică IDT iar între anii 1967-1972 la Consiliul Național al Cercetării Științifice, Comisia Plan Sinteza. Din 1972 va reveni la Institut unde devine responsabil al revistei institutului, redactor responsabil pentru publicația „Cercetare științifică-dezvoltare tehnologică”, publicație realizată pe baza documentelor UNESCO și ONU.

Din 1991 lucrează la Senatul României în calitate de expert cu documentația privind NATO, iar apoi în calitate de consilier parlamentar la cabinetul Președintelui Senatului din acea vreme, Oliviu Gherman.

Fiind „delegată” de chiar Lucian Blaga să îi administreze opera, toată activitatea extraprofesională a fost consacrată acestei datorii. În acest mod, Dorli Blaga a efectuat toată munca de recuperare și valorificare a operei eminentului poet și filosof.

Cu multă modestie, în CV-ul său, Dorli Blaga precizează că *„nu sunt nici scriitor, nici publicist – eseist nici critic sau istoric literar...[dar]...meseria pe care am început s-o practic la un an de la moartea tatălui meu mi-a fost foarte utilă”*.

Urmare a strădaniilor celei pe care o sărbătorim, strădaniilor desfășurate într-o perioadă deosebit de dificilă din punct de vedere politic, Lucian Blaga fiind îndepărtat de conștiința publicului, iar opera sa poetică și filosofică înlăturată de regimul vremii, în aprilie 1961 Lucian Blaga își vede pregătit pentru semnare contractul pentru un volum de versuri.

Au urmat alte și alte volume apărute din grija doamnei Dorli Blaga. Cu acestea v-am prezentat, stimate doamne și stimați domni, câteva din întâmplările de viață, ale distinsei noastre oaspete, așa cum s-au succedat ele în scurgerea implacabilă a timpului. Dacă îmi permiteți metafora, am încercat să vă prezint popasurile și pietrele de hotar pe drumul unei deveniri, pe care Domnia Sa l-a înnobilit prin crezul de viață dovedit, printr-un crez, pe care l-aș cuprinde în următoarele cuvinte: **Nu este suficient să fim contemporanii filosofici ai prezentului, trebuie să fim în același timp și contemporanii săi istorici.**

Dacă încercăm să evocăm în fața ochiului minții noastre tendințele și evenimentele, năzuințele, aspirațiile și împlinirile timpului istoric, pe care

distinsa doamnă Dorli Blaga le-a trăit cu atâta intensitate, ne vom îmbogăți cu satisfacția cunoașterii unei energii spirituale și a unei bogății sufletești, a unei forțe morale și a unui crez, ale cărui valori fundamentale ne poartă - în primul rând către universul și cultura materială și spirituală a acestui colț de țară românesc. O viață și o credință, stimate doamne și stimați domni, în fața cărora ne înclinăm cu respect și care ne umple cu mândrie. Este mândria unei comunități academice și a unei Universități întregi și, alături de aceasta, a unui vechi și prestigios burg transilvan, că un distins și prețuit suflet al acestei comunități și-a înălțat crezul spiritual peste visele și speranțele înflăcărâte ale anilor trăiți în această urbe, și, întorcându-se pentru un scurt popas aici, ne reamintește ceea ce unul dintre cei mai mari creatori de literatură și filosofie ai culturii noastre naționale a spus despre existența fiecăruia dintre noi, și anume că: **"... viața nu-i decât măsura unui drum de împlinit"**.

Sibiul și comunitatea sa academică, distinsă doamnă Dorli Blaga, se înclină cu stimă și respect în fața unei vieți trăite în spiritul unei astfel de profunzimi.

L-ați recunoscut, desigur, doamnelor și domnilor, pe autorul acestor versuri, pe Lucian Blaga, patronul Universității noastre, pe părintele Dumneavoastră atât de prețuit, distinsă doamnă Dorli Blaga, cel care a intrat în patrimoniul culturii naționale și mondiale și care ca poet a creat sisteme filosofice, fundamentate pe legi cosmice, și care în calitatea sa de filosof a gândit în imagini artistice. În numele a generații întregi de iubitori ai creației literare perene, se cuvine să dăm glas aici recunoștinței noastre și să vă adresăm cuvinte de mulțumire, distinsă doamnă Dorli Blaga, pentru dăruirea consecventă și entuziastă, pentru noblețea spirituală, dar și pentru curajul și forța morală cu care v-ați angajat să facilitați și să asigurați accesul celor care străbat drumul către creația poetică și filosofică a lui Lucian Blaga, către forța

artistică cu care poetul și filosoful a transpus în imagini și în simboluri conceptele culturale și morale ale spațiului mioritic.

Frumusețea și profunzimea acestei opere îl așează alături de ceilalți mari creatori de literatură și filosofie ai neamului nostru, dar și ai culturii universale, deoarece Lucian Blaga a trăit cu multă sensibilitate bogăția și profunzimea culturilor străine, o sensibilitate care l-a determinat pe Mircea Vaida-Voevod să compare înclinațiile spre interculturalitate ale marilor poeți și gânditori cu procesele profunde care se petrec în "retortele eu-lui" și prin care contopirea metalelor străine duce **"la aliaje noi care se numesc Eminescu, Goethe, Hölderlin , Valery, Poe sau Blaga."**

Contopirea valorilor unor contemporani congeniali dă naștere la creații înnobilate, iar astăzi Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu se înclină cu stimă și respect profund în fața distinsei doamne Dorli Blaga, care și-a însoțit părinții congeniali pe drumul acestora către Pantheon-ul culturii noastre naționale.

Distinsă doamnă Dorli Blaga, prin decernarea titlului de *Senator de Onoare* a Universității „Lucian Blaga” din Sibiu și acordarea *Medaliei de aur* a Universității din Sibiu, Rectoratul Universității, colegiul ei academic și studenții ei precum și toți cei care sunt legați sufletește de această Universitate - și includ în cuvintele mele de mulțumire și concetățenii noștri din Sibiul care v-a fost cândva atât de drag - își exprimă respectul și prețuirea față de Dumneavoastră, față de valorile spirituale ale culturii noastre naționale. În aceeași măsură își dovedesc cu toții și recunoștința față de ceea ce îndeobște numim destin, întrucât - în generozitatea sa - ne-a dăruit astăzi această trăire comună.

Fie ca această forță, care este mai presus de noi toți, să ne îngăduie ca de-acum încolo să ne fie dat să mai fim mulți ani contemporani cu cea pe care

Dorli Blaga 9

socot că este o onoare să am prilejul s-o numesc o *Grande Dame* a culturii noastre naționale și să-i mulțumesc, în numele Universității din Sibiu, că ne-a făcut cinstea de a accepta să fie primită în rândurile comunității noastre academice.

Distinsă doamna Dorli Blaga, vă mulțumim și vă iubim!

Sibiu, 14 mai 2008

Conf.univ.dr. Rodica-Ofelia MICLEA
Prorector Relații Internaționale
Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu.

Dorli Blaga**În ciuda vremurilor de atunci, viața lui Blaga la Sibiu
a fost frumoasă și luminoasă**

Sunt foarte emoționată, așa încât mi-e puțin greu să vorbesc. Vreau să mulțumesc în primul rând Domnului Rector și Senatului, precum și Doamnei Prorector, pentru cuvintele frumoase, pentru onoarea pe care mi-au făcut-o.

În același timp vreau să mulțumesc Dlui. Prof. univ. Horst Karl Unterkofler care a predat câțiva ani la Universitatea «Lucian Blaga» din Sibiu și care a stimulat serios această inițiativă și participă la această festivitate, venind special din Austria cu avionul, azi noapte. De asemenea, mulțumesc Domnului prof. univ. Rainer Schubert și fostului coleg de universitate la Cluj și Director al Liceului Brukethal, Dl. H. Schmidt, și desigur Dlui prof. univ. D. Stoicescu. Sunt foarte emotionată....Aud că e cineva din familia Manta aici, cine? Nu văd chiar bine...Da, Doina! Ce bine ca ati venit! Doina, spui da, ca la școală...

Ca sa scap de emoții și de lacrimi [se vede doar ca m-a podidit plânsul] vreau să povestesc puțin despre Tata la Sibiu. Tatăl meu și noi familia am petrecut mai mulți ani la Sibiu [1940-1946], în refugiu după Diktatul de la Viena, cu Universitatea de la Cluj. Vreau să spun că aici am găsit multă ordine și înțelegere. Toți ne-am găsit locuințe [cu chirie] și a existat un «Comisariat pentru refugiați». În alte locuri nu au fost. Am găsit la «Arhivele Naționale» din București înscrierea făcută de Mama mea la acest Comisariat. Cu scrisul ei, tata nu s-a dus. Ea a scris acolo: Lucian Blaga, profesor la Universitatea Cluj/Sibiu, în rândul următor numele ei și apoi numele meu care eram elevă în

cl. IV-a primară. Aici, foarte aproape, în spatele Tribunalului. De ce vă spun asta? Pentru că la un moment dat s-au dat niște drepturi refugiaților. Eu am aflat foarte târziu despre această lege, am căutat la Arhivele Naționale și am găsit în original la București aceste documente, care atestau că Tatăl meu, noi, familia noastră s-a refugiat în perioada 1940/46. La mine acasă am mai găsit și alte acte doveditoare că în acei ani am stat la Sibiu și în '46 [când ni s-a repartizat locuința – tot cu chirie] ne-am întors la Cluj. Am făcut un dosar frumos și pe copertă am scris: Transilvania de Nord, Diktatul de la Viena, Lucian Blaga 1940-1946. Și m-am prezentat la Casa Municipală de Pensii, București, la coada la ghișeu. Poate povestesc toate acestea ca să-mi treacă emoțiile, pentru că finalul are o nota comică.

Ajung la ghișeu și funcționara, fără să se uite în dosar cu atenție, mi-l refuză. Eu o rog să citească. Ea îmi cere să aduc o dovadă ca nu m-am întors prin '41/42 de unde ne-am refugiat. O întreb: cum era să mă întorc, ca elevă în cl. IV-a primară? Și încă într-o țară străină! O întreb: N-aveți un jurist aici? Ea: Eu sunt jurist și e vorba de bani și îmi aruncă dosarul în brațe. Eu: Păcat că nu e presa aici, nu știți istorie, geografie, și nici cultură! Am plecat.

Casa Municipală de pensii era situată pe str. **LUCIAN BLAGA**, Stația de autobuz, **Lucian Blaga**, unde coborau funcționarele.

Tatal meu s-a simțit – cu toate că a fost tragedia refugiului și noi la Bistrița –Năsăud am pierdut tot ce-și agonisise tata: o grădină, o livadă de pomi cam ca la Gura Râului, cu o căsuță țărănească, le-am pierdut definitiv – totuși s-a simțit foarte bine în anii de la Sibiu. Și fac aici o legătură și cu Berna, anii petrecuți acolo de noi cu tata care era atașat de presă [1928/1932 și 1937], pentru că și atmosfera culturală a Sibiului era foarte asemănătoare cu Berna. Aici în Sibiu, pe promenada din fața Hotelului Bulevard, când e senin se văd muntii. La Berna, de pe promenada din fața Bund-ului [Parlamentul federal]

când e senin se văd Alpii.

Străzile din centrul vechi al Sibiului mai ales cele din «Kleiner Ring» [Piața Mică], cu arcadele și culorile caselor îi aminteau de centrul vechi al Bernei, unde el și-a făcut relații în lumea intelectualilor elvețieni și a dus o foarte frumoasă activitate de propagandă culturală pentru România. Foarte frumoasă și nu în interesul lui, ci al României. Așa că toată șederea lui la Sibiu a fost totuși, ca să zic așa, solară. El a trăit izolat, adică din '40 când s-a schimbat regimul la noi și a luat o anumită direcție, el nu s-a angajat ci a rămas foarte discret, de-o parte și nu a ocupat nici o «funcție» sub guvernul Antonescu. Chiar la catedra lui îl avea asistent pe Zevedei Barbu [îl considera excepțional de dotat pentru filosofie], membru în ilegalitate în Partidul Comunist. Zevedei Barbu era de pe la Sebeș. Tatăl meu l-a apărat în procesul pe care l-a avut acesta când a fost deținut în 1943, ca și pe alți intelectuali de stânga care au avut și ei de suferit atunci [familia Stoichita, unchiul lor, prof. P. Drăghici s.a.].

De asemenea, s-a distanțat de ziarul oficial «Țara» și și-a dat demisia din «Asociația de prietenie româno-germană» de atunci, printr-o scrisoare deschisă.

Tot la Sibiu, tata și-a scos revista «Saeculum» al cărei secretar de redacție a fost tot Zevedei Barbu. A fost o revistă neutră la care colaborau cei ce aveau darul să scrie în domeniul filosofiei, dar nu extremiști.

Așa că toată viața asta a lui în Sibiu a fost frumoasă și luminoasă. Tot aici a început să-și tipărească «Edițiile definitive».

Și eu mulțumesc Sibiului pentru că am putut să fac aici Liceul Brukenthal, unde a fost la liceu și bunicul meu Isidor Blaga.. Și mulțumesc și pentru că s-a dat, la Centenar, numele Universității «Lucian Blaga».

Vorbesc de Goethe acum. Avea niște nepoți, funcționari. Norocul lui

Goethe: foarte severi și ordonați. Așa nu s-a pierdut nimic din arhiva lui Goethe. Și după aceea a venit o prințesă care a sprijinit publicarea operelor complete, crearea Muzeului de la Weimar. Cred că am spus corect. Și eu am fost într-un fel un funcționar de acesta, foarte, foarte atentă, poate chiar antipatică câte odată, dar să știți că nu s-a pierdut nici măcar o chitanță semnată de mana lui Blaga. Și de publicat l-am publicat în perioade foarte dificile pentru el, fără însă să fac compromisuri de nici un fel. Era singura soluție. El a scris mult și când a fost scos complet din viața publică, interzis chiar. A scris opere tot atât de bogate, cât opera antumă pe care a avut posibilitatea să și-o publice. Și ideea mea a fost să fac acea ediție de autor în 12 volume [și altele în plus], pentru că era singura posibilitate de a-i salva opera. Pentru că eu mă gândeam așa: le tipăresc și le trimit în străinătate. Pe banii mei cumpăram zeci de volume și le trimetam în străinătate, prin poșta sau pe alte căi mai puțin legale, secrete. Întotdeauna s-a găsit cineva, un străin, să mă ajute. Sunt foarte multe titluri Blaga la Biblioteca Congresului din SUA, este mult Blaga în Germania, în Elveția, în Anglia.

Acum Editura Humanitas editează pe Blaga [are copyrightul], dar și în colaborare cu alte edituri din țară sau străinătate. Academia [sub fosta conducere n-a colaborat, s-a zis că din vina mea?!?]. Humanitas i-a făcut o ofertă.

Acum poate se vorbește mai puțin la noi de Blaga, dar “Zilele Blaga” de la Cluj au fost niște zile «internaționale» pentru că au venit mulți străini. Un american, Michel Jones a publicat o interesantă teză de doctorat despre Blaga, chiar a avut bursă pentru a învăța limba română. Acum intenționează să traducă opera filosofică în engleză. Blaga a fost tradus deja în 1946 în Italia [**Orizont și stil**, cu o prefață foarte favorabilă de Antonio Banfi, membru în Comitetul Central al P.C. italian]. O revistă internațională electronică de

filosofie în limba spaniolă publică filosofia lui Blaga sub formă de serial [**Eonul dogmatic**]. Inițiativa e din Venezuela. La Paris, la prestigioasa editură L'Age d'Homme [care publică pe marii dizidenți ruși], a apărut în 1987 «Eonul dogmatic» cu o prefață de *Vintilă Horia*. Sub patronajul UNESCO în colaborare cu Humanitas a apărut cea mai frumoasă ediție Blaga în engleză: **Opera poetică**. Dl. Prof. univ. Rainer Schubert se ocupă acum la Universitatea din Cluj de studierea și traducerea lucrărilor de filosofie ale lui Blaga în limba germană. Traduceri au mai apărut în Suedia, Finlanda, Thailanda, tot așa în antologii din fosta URSS. În Franța s-a făcut prin anii '70 un film de TV în limba franceză, «**Mășterul Manole**» care s-a prezentat pe «France-Culture». A doua oară s-a prezentat în primele zile după revoluție, chiar francezii mi-au telefonat atunci. Acest film nimeni nu s-a gândit să-l aducă în România după 1989.

Cu aceasta am terminat, mai are cineva întrebări?

Întrebare: Cum era Blaga ca tata?

Răspuns: un tată normal.

***

Nota: Pentru a se înțelege mai bine lucrurile mi-am permis să adaug câteva completări la textul înregistrat.

În afară de această, lucrând în paralel la sistematizarea arhivelor mele [L. Blaga, T. Bugnariu, Cornelia Blaga în vederea transferării lor la BCU-Lucian Blaga, Cluj] am găsit două documente pe care doresc să le fac cunoscute deoarece lămuresc în plus poziția lui Blaga din timpul dictaturii lui I. Antonescu și a stării de război în care ne aflăm atunci, alături de Germania nazistă. Sunt convinsă ca «ASTRA» de azi va înțelege ca mă refer la altă epocă grea din istoria noastră, când aproape toate instituțiile publice au avut

obligatoriu o cu totul altă orientare. Tot așa cum industria și economia erau puse în slujba războiului. Din nefericire eram într-un război și o alianță în care nu ar fi trebuit să fim.

Primul document este o scrisoare publică a lui Blaga adresată Președintelui «Astei»:

«Sibiu, 26 August 1942.

Domnule P r e ș e d i n t e,

Îngăduiți-mi, Vă rog, câteva cuvinte în legătură cu o chestiune, care nu e bine să rămână un simplu fapt divers. Dacă n-aș ști că e în joc însuși destinul creației românești, m-aș face că nu iau nimic în seamă și aș trece mai departe. A apărut în revistă Transilvania, nu e tocmai mult de atunci, o cronică a dlui. Radu Stanca despre cartea mea «**Religie și spirit**». Atât cartea mea cât și cronica dlui. Stanca au avut darul să stârnească grave nedumeriri unor minți încâlcite, cari au crezut că pot să-mi trunchieze și să-mi răstălmăcească textele după bunul lor plac și cari s-au încumetat fără strop de răspundere să-mi atribuie chiar unele idei pe cari nici odată nu le-am susținut. Sezizată de notița unui biet anonim, apărută într-un ziar al cărui nume interesează prea puțin pentru ca să fie pomenit, redacția revistei Transilvania găsește de cuviința să publice în numărul pe Iulie-August 1942 o «lămurire». Această lămurire o socot, prin ceea ce spune și nu spune, o jignire adusă spiritului de libertate, sub pavăza căruia orice intelectual are dreptul să se creadă pus, când încearcă un pas nou în domeniul culturii. Este conducerea ASTREI de părerea că astfel se promovează creațiile de cultură? Veți înțelege atunci Domnule Președinte, că locul meu nu mai poate fi nici o singură clipă în cadrele Asociației. Locul meu de membru activ al ASTREI e la dispoziția Domniei Voastre.

Primiți, Vă rog, Domnule Președinte, asigurarea deosebitei mele considerațiuni. Lucian Blaga [n.n. de mână].

Al doilea text, foarte interesant și semnificativ privind poziția lui Blaga, este o carte poștală primită de revista lui Blaga, Saeculum, și subvenționată de Marin Ciortea în primul rând [n.n. și nu de «alții»]. Prof. univ. Iorgu Iordan este unul dintre intelectualii de stânga care în momentul ajungerii la putere a lui Hitler au înființat «Comitetul Național Antifascist», aproximativ 1932/33. Evident sub dictatura lui I. Antonescu, I. Iordan era «supravegheat» de «serviciile» acestuia. Reproduc ambele fețe ale acestei cărți poștale: «Revista «Saeculum», str. Bedeus 7, Sibiu. În colț, sus, adresa lui I. Iordan. Ștampila cenzurii: 148 CENZURAT IAȘI 148 ». De mâna lui Zevedei Barbu: îl rugăm să ne trimită cartea.

Textul propriu zis: «Iasi, 1943 Octombrie 9.

Revistei «Saeculum» Sibiu.

Dorind să am tot ce a apărut din revista D-voastră, vă rog să binevoiți a-mi trimite nr. 1-3 [căci până acum am primit numai nr. 4 și 5]. Imediat ce-mi vor sosi aceste numere, vă voi expedia abonamentul pe anul în curs. Profit de prilej, spre a-mi exprima satisfacția, foarte sinceră, pentru atitudinea directorului și a unuia din colaboratorii D-voastră față de anumite manifestări pe care atâta lume le-a observat și, în convorbiri particulare le-a condamnat după cum merită și care, din nefericire, nu se mărginesc la domeniul filozofic, ci caracterizează aproape întreaga noastră activitate culturală, cel puțin dela o vreme încoace.

Îmi permit să Vă adresez și o întrebare. Sînteți dispuși să primiți, pentru a o recenza în revista D-voastră, cartea mea «Limba română actuală. O gramatică a greșelilor? Dacă da, vă pot trimite numai decât un exemplar. Salutări distinse, Iorgu Iordan.»

Mult stimate Domnule O. Nemes,

Va multumesc pentru initiativa D-voastra de a publica textul vorbirii mele libere din ziua de 14.05. 08. Va marturises ca am fost ingrozitor de emotionata, in fond e prima recunoastere a muncii mele de 47 de ani si la asta se mai adauga sa aud „Gaudeamus”. S-ar putea sa fiti prea tanar ca sa stiti ca sub dictatura comunista era interzis.

Din fericire am gasit documentele originale pe care le-am reprodus exact [ortografia lui Iorgu Iordan trebuie respectata, era ortografia „Vietii Romanesti” de la Iasi si atunci]. V-am povestit la telefon ca in diferite cercuri se vehiculeaza si se da amploare unor afirmatii de „copil teribil” ale lui I. Negoitescu, publicate postum. Informatia o detin de la prof. univ. George Gană care este amarat din acest motiv.

Va rog deci sa difuzati cat mai larg acest text

Am introdus explicatii in text pentru că directoarea revistei „Apostrof” Cluj a scris prostii despre „Blaga la Sibiu”, într-o revista [Sec. XXI]. Eu o rugasem in scris sa rezolve problema dar nu a facut-o. De aceea va rog sa-i trimiteti revista, fara comentarii la adresa redactiei.

Sunt de acord sa publicati si CV-ul meu si sa faceti o mica prezentare..

Textul printat l-am dat unei verisoare ale mele [nu doresc sa-i spun numele], nu pentru a-l difuza ci pentru a o pune cumva la punct caci si-a permis sa il acuze pe Tata in stil stalinist in ce priveste atitudinea lui Blaga in timpul razboiului. Poate si-a insusit de pe undeva colportarile mentionate. l-am facut, pentru ea o mica nota de subsol atragandu-i atentia ca ea s-a nascut in 1940! Si avea 5 ani la terminarea razboiului. No comment!

Primiti va rog, Domnule Director asigurarea stimei mele

Dorli Blaga

iunie 2008

Copie dactilo (întotdeauna, Erevchia mea,)
 a scrisorii. Metentific exemplarul rezervat
 v. 2008, Buch. Bhaq. d. -

Sibiu, 26 August 1948.

Domnule Președinte,

Împiedicat, vă rog, câteva cuvinte în legătură cu o
 chestiune, care nu e sine al r'ăstău un simplu fapt divers. Dacă
 n'ar să fi eu în joa înuși destinați creației românești, n'ar
 face eu nu înuși înuși înuși și aș trece mai departe. A apărut
 în revista Transilvania, nu e foarte mult de atunci, o cronica
 a d'nei Radu Blana despre cartea mea "Nellie și spirit". Stat
 cartea mea că și cronica d'nei Blana nu avut darul să stăruie
 grave nădușiri unor niși înuși, care eu arătat să pot să
 ni trunșione și să ni r'ăstăuieșă țerșole după unul lor plac
 și eu să nu încerc să r'ăstăuieșă să r'ăstăuieșă să r'ăstăuieșă
 chiar unia idoi pe scrii nioi ocitș nu le-am susținut. Seriată
 de scrișă unui bial cronica, apărut într'un riar al d'rua nune
 interesantă preș pagin ca să fia pomenit, redă, la revista Tran-
 silvanie și să se de scrișă să publice în numărul pe Iulie-August
 1948 o "Inușire". Apentă inușire o scot, prin ceasă apentă și
 nu apentă, o scrișă unia spiritului de libertate, nu p'entă scriș
 în scriș intelectual era inușul să se scriș pos, când inușă
 eu p'entă în comenșul scrișorii. Inușă condăscere unia de p'entă
 eu scriș să p'entă scrișă scrișă de cultură? Văși înușă scriș
 Domnule Președinte, eu locul meu nu mai poate fi nici o scriș
 scriș în scriș scriș. Locul meu de scriș scriș al scriș
 eu în scriș scriș scriș.

Împiedicat, vă rog, Domnule Președinte, scriș scriș
 scriș scriș scriș